

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

XII ΑΓΩΓΙΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

“Έπειτα απ’ τους θραυτάτους δρους του στη δόνα Λούθ και στη Μεγάλη Καρδιά, ο Ουακτέχνιο θήηκε—καθώς είδαμε—απ’ το σπήλαιο του κυνηγού, χώθηκε στη ζούγκλα και πήρε θιαστικά τον δρόμο της επιστροφής του στο λημέρι.

“Εμπερισε όμως επίσης, στις πονηριές του άλληλοξεροντωτικού πολέμου της πάμπας, όπως κ’ οι αντίπαλοί του, δεν ξεγελάστηκε ούτε στάθηκε άφελής, για να τους δειχτεί μόνος του που ήταν το καταφύγιό του. Σίγουρος λοιπόν, ότι τα ίχνη του τα ακολούθησαν κρυφά οι έχθροί του, άρχισε να προχωρή και να χώνεται στο δάσος, σύμφωνα με όλες τις γνωστές μας πονηρίες και προφυλάξεις.

“Η λοξοδρομίες του αυτές επιβράδυναν πολύ τον γυρισμό του στο λημέρι του. Δεν πήρε το δρόμο της χαράδρας,

μέσα; “Εκπληκτος δήθεν απ’ τον άπότομο τρόπο του ληστήρχου, αφίνοντας όμως κί’ ένα μυστηριώδες χαμόγελο να πλανηθή κρυφά στα χείλη του ο δόκτωρ, μουρμούρισε με προσποιητή αγανάκτηση μερικές φράσεις δυσαρσκεσας. “Έπειτα, ύποκλιπώντας τάχα στην κτηνώδη έία του ισχυροτέρου, πήρε τη μικρή θαλίτσα του στο χέρι κί’ ακολούθησε τον λήτοαρχο γογγύζοντας προσποιητά.

Πεντέξη θήματα πλάι του, περούσε το γρήγορο και βαθύ νερό του ποταμιού. Σίγουρος στα μπράτσα του και στην κολυμβητική δευνότητά του ο Ουακτέχνιο, έρπασε τόν δόκτωρα σφιχτά απ’ τά πέτα του σακκακιού του, τόν τράβηξε μαζί του ως το ποτάμι, έπεσαν μέσα τόν νερό—παρ’ όλα τά σπαραχτικά μουγκρητά του τρουαγμένους Ιατρού—και συγκρατώντας τον έξω απ’ τήν επιφάνεια του ρεύματος, κολύμπησε σταθερά και δυνατά.

για να μη στο σπήλαιο απ’ την προς τά κεί είσοδο, άλλα φθάνοντας το ποτάμι ακολούθησε τις πυκνοφυτεμένες όχθες του προσυλακτικά, για να μη απ’ την έξοδο του ποταμιού, ή οποια θρικότατον στην αντίθετη πλευρά του λόφου κί’ αντίκρυ στο ποτάμι.

Κοντοζυγωνοντας σε άπόστασι πεντακοσίων θημάτων απ’ την κρυφή εκείνη είσοδο κί’ έξοδο συγχρόνως, του λημεριού του, έτοιμαστικα να πείση στο ποτάμι και να πάη ως εκεί κολυμπώντας, για να μην αφήση ίχνη τών θημάτων του στο έδαφος. Ξαφικά όμως, κάποιος ελαφρός θόρυβος στην πλαγιή του λόχμου, τόν έκανε να ακιρτηρή και να τρέξη προς τά κεί, με το πότσι του έτοιμο στο χέρι.

“Ενας κοντόπαχος άνθρωπος, ακυμμένος στη γη, μάζεμε με θρησκευτική προσήλωσι χορταράκια και λουλουδιά! Στο αντίκρυμα του ο λητοαρχος, άναγνωρίζοντας τόν μανιώδη στο στοάτινιο δόκτωρα μας, χαμογέλασε κί’ έβαλε το πιστόλι στη θήκη του. Μά ένω έτοιμαόταν να του στρέψη τη ράχι—σαν σε κάτι το έντελως άκίνδυνο—μια έξαφνη ιδέα τού ήρθε στο μυαλό και τόν έκανε να προχωρήσει προς τόν έντελως άνύπτοπο κί’ άφωσιωμένον στην άσυχλία του Ιατρού.

—Δέν κανείς νιάφα, γιατρέ μου; τού φώναξε σαρκαστικά. “Όποτε σε ίδω κί’ όποτε σε αντίκρύσω, ή θα κορφολογεις τά λουλουδιάκια ή θα κυνηγας πεταλούδες!

—Καί ποιά άσυχλία θρσκετε τότε έοείς, αξιόλογοι και σοβαρή; Έκανε με πειραγμένο ύφος ο δόκτωρ στον άγνωστο του ώστόσο λήτοαρχο.

—Τήν επιστήμη σου, γιατρέ μου! άποκριθήκε σοβαρά ο Ουακτέχνιο. Μου φανίσαι καλός γιατρός, άν κί’ απ’ όλους άκούω και μαθαίνω ότι έλασροφέρνουν τά μυαλά σου... Γιατί λοιπόν δέν φροντίζεις για τούς πληγωμένους, παρὰ τρέχεις και χάνεις άνάφελα τις ώρες σου;

—Καί ποίος είνε πληγωμένος, κύριε; ρώτησε άνήσυχια ο άγαθός δόκτωρ. Μήπως έοείς, άραγε;

—Δόξα στο Θεό, δέν έχω άπολύτως τίποτε! σάρκασε ο Ουακτέχνιο. Κάποιος όμως, τόν όποιο θα χορής μόλις ίδής, έχει ανάγκη τών φροντίδων σου... “Ερχεσαι λοιπόν μαζί μου με τό καλό, ή να μεταχειριστώ διαφορετικά

Τη στιγμή ακριβώς που κατευθυνόντουσαν οι δυο άνδρες προς το ποτάμι κί’ έπεφταν τόν νερό, μία πυκνή λόχημη κοντά τους και κοντά στην όχθη μισοάνοιξε προφυλακτικά. “Ενα κεφάλι τότε ξεριωμένο και με μικρό λοφίο τριχών στην κορυφή του φάνηκε, έπειτα ένα σπιθαρό χαλκόχρωμο κορμί ξεπροβάλε κί’ ο Νεχού-Ναυτάχ—γιατί αυτός ήταν!—γλύστρωσε σαν τσακάλι άνάμεσα στους άγκαθωτούς θάμνους της άριστερής όχθης, παρακολούθωντας με φλογερό βλέμμα και διαβολικά σαρκαστικό χαμόγελο το κολύμπι τών δυο άνδρων.

Κί’ όταν τούς είδε επιτέλους να θγαίνουν απ’ το ποτάμι, έπειτα από άρκτηής ώρας κολύμπι, να χώνονται σε μία τεραστία λόχημη—κάτω κεί στους πρόποδες ενός χαμηλού λοφίσκου—και να έξαφανίζωνται στα τελευταία, άνέφραστο μουγκρητό θριάμβου φύσκωσε και ξερούσκωσε θίαια το πλάτος της του Κομάγγη φυλάργου:

—Γ κ ό α (περίφημα)! ούρλιασε καταγοητευμένος. Το δόλωμα ήταν καλό κί’ ο ήλιθιος “Εκείνος που Σκοτώνει” πιάστηκε στο άγκιτριο σαν ποταμίσιμα πέτροφαί!...

Έβκολα θέβαια νιάθθουν οι άναγνώστα μας—απ’ τά ξεφωρητά του φυλάργου κί’ από δσα άφηγηθήκαμε πιο πάνω—δι επιτήδες ο άφωσιωμένος δόκτωρ τοποθετήθηκε εκεί και τριγύριζε επί ώρες κί’ ήμέρες στα γύρω μέρη, για να πείση θελησιατικά στα γέρια τών ληστών. Θά διευκόλυνε έτσι την ίχηλασία και την άνευρεσι του λημεριού ταν απ’ τούς όπαδούς της Μεγάλης Καρδιάς και του φυλάργου, κί’ ή άπελευθερώσι του στρατηγού θα έπακολουθοσε εκολότατη.

Τήν έπομένη, πρωί-πρωί ο λήτοαρχος ένήγησε νύρα απ’ το κροφτό σπήλαιο του μία γενική και προφυλακτική έρευνα.

Κανένα ύποπτο ίχνος παρουσίας εκεί κοντά έθροθο δέν άνεκαλύθηκε και κατενθουσιασμένος τότε, έτριψε τά γέρια του με νασά: Είχε κατορθώσει να φθάση στο λημέρι του μαζί με τόν αίγυλακτιωμένο δόκτωρα, χωρίς κανέναν νάχη ακολούθηση τά γ-νη του!

Σίγουρος πλέον, ότι δέν είχε να φθηθή τίποτε, δέν θέλπσε να κοάτηση κοντά του τάσος όπαδούς. άεωγος, οι όποιοι από στιγμή σε στιγμή

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΜΗΝΕΣ
ΓΙΑ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

‘Ο περιοδικός Τίπος και ή καθήμερήν έργμερις, βταν γράφονται καλά, άποτελούν χωρίς άμφιβολία, ένα μέσον διαπαιδαγωγήσεως και μορφώσεως τού λαού. Το «Μπουκέτο» είνε μία μακάρι έβδομαδιαία βιβλιοθήκη με πολύ χρήσιμον περιεχόμενον για τούς άναγνώστας του.

Παν. Τσαλδάρης